Zöldi László

Éhe a digitális szónak, éhe az online szépnek

Médianapló, 2019. március 8.

Tartozom egy beszámolóval. Tegnap este mutatkozott be az ujiras.hu az olvasóközönségnek. A hajóra emlékeztető Lehel-téri piaccal átellenben, a Váci út másik oldalán található egy szocreál épület, benne a Civilek Háza. Szűk folyosókon jutottunk el a hosszúkás alakú terembe. Egy sorban kétszer négy szék fért el, körülbelül másfél százan érdeklődtünk a hajdan közismert folyóirat világhálós felújítása iránt.

Akadt tucatnyi diáklány is, valószínűleg az egyik tanárként dolgozó előadó iskolájából, az átlagéletkort azonban hatvan körülire becsültem. Miközben örvendetes, hogy egy „korszerűtlen", „elavult" irodalmi intézmény mégis megmozgatja az olvasókat, érdemes hozzáfűzni, hogy a folyóirat szeretete leginkább a korosakat jellemzi. Mindazonáltal a jelek arra utalnak, hogy a „digitális bevándoroltaktól" mégsem áll túl távol a számítógép képernyőjén feltűnő tartalom. Vonzalmukat Ady Endre Csák Máté földjén című verse nyomán úgy érzékeltetném, hogy „éhe a szónak, éhe a szépnek".

Az egyik előadó, Kenyeres Zoltán irodalomtörténész elparentálta a folyóirat intézményét. Azt fejtegette, hogy ha este föltesz egy bejegyzést a Facebookra, másnap reggel hatszáz lájkra ébred. Ez bizonyára nem talmi, bár inkább csak egyéni siker. Márpedig a folyóirat lényege, hogy van egy ember, a szerkesztő, aki igényes gondolat köré tömöríti az alkotó embereket, és az írások együtt többet adnak az olvasóknak, mintha külön-külön, például egy digitális üzenőfalon látnának napvilágot.

Tetszett az eddig számomra ismeretlen Ábrahám Erika abszurdba hajló valóságábrázolása, melyet Baranyi Ferenc és Sumonyi Zoltán régmúltat idéző, ám áthallásos költészete erősített föl. A szerkesztő Farkas László finom humora kuncogást váltott ki a közönségből, Szakonyi Károly tárcanovellája röhögést. A gyerektől újságpapír-alátétet kér a tanár néni, hogy rajzórán ne az iskolapadot fesse. A szülők már nem olvasnak újságot, ráadásul a gyerek késő este szólt nekik. Honnan kerítsenek alátétet? A folytatást nem részletezem, a színpadi hatásban erős író kiaknázta

a meghökkentően időszerű témában rejlő lehetőségeket. Azt viszont megemlítem, hogy a színészi diplomát szerzett író-rendező, Horváth Péter moderátorként szellemesen oldotta műsorrá a szólókat.

Vajon az „idejétmúlt” folyóirat nem hozható-e összefüggésbe az online megjelenéssel? Az online ugyanis vonalban lévőt jelent, élőt, elérhetőt, folyamatosat, átvitt értelemben talán folyamatszerűséget is. Ezt merevíti ki pillanatképpé egy szerkesztő, aki hisz a sűrített gondolat, a szép szó erejében. Én pedig tartoztam egy élménybeszámolóval.

Kenyeres Zoltán

fotók: Róna Péter, Szalay László Pál, Tóth Ihász Ágnes